

[Ole Bjørn Kraft.]

jeg ikke mener i den nuværende Situation at kunne give min Tilslutning til det ærede Medlem Hr. Holsteins Forslag om at lade de nuværende Regeringspartier gennemføre deres Forslag ved Passivitet fra Oppositionens Side. Jeg mener for det første, at det i Virkeligheden er umuligt paa den angivne Maade at fralægge sig Ansvar for Nedrustningsforslagets Gennemførelse. Har man Magt til med forfatningsmæssig Ret at hindre et Lovforslags Gennemførelse, som man betragter paa den Maade, vi betragter Nedrustningsforslaget, og undlader at benytte denne Magt, selv med den givne Motivering, selv efter at man har søgt at tale imod det, saa meget man kan, ved de forskellige Behandlinger, saa mener jeg, at Historiens Dom alligevel vil blive lagt paa ens Skuldre. Et Medansvar vil man ikke kunne frigøre sig for. Saa længe vi har Landstinget i dets nuværende Form, maa det virke efter sine Forudsætninger indenfor Forfatningen, indtil Forfatningen ændres. Som maaske nogle ved, er jeg ikke nogen Beundrer af det nuværende Landsting, dets Sammensætning, dets Valgmaade. Jeg synes, det er en uheldig Form, Tokammerssystemet har faaet i vor Forfatning, og jeg har ogsaa i sidste Samling appelleret til en fordomsfri Undersøgelse af en Forfatningsreform, en Reform, som den nuværende højtærede Undervisningsminister den Gang syntes stærkt interesseret i, men som han synes senere at have mistet Interessen for. Men er der nogen Situation, hvor Ideen i vort Landsting og Meningen med Landstinget giver sig klart til Kende, saa er det den nuværende. Her er netop en Situation, hvor en stor og i Virkeligheden revolutionerende Ændring af vort Folks Livsvilkkaar ønskes gennemført i en Hast. Netop i en saadan Situation er det Landstingets forfatningsmæssige Opgave at give Tid til Overvejelse, for at ikke Stemningen, Panikken, Indskydelsen skal faa for stor Magt, man at der i Stedet kan aabnes en Mulighed for Besindelse og Omtanke, saaledes at Beslutningen i Virkeligheden kan blive Udtryk for en fast og begrundet Villie i Nationen. Der er slet intet urimeligt, intet ufrisindet, intet udemokratisk i at sige til Regeringen: Vent dog de 3 Aar og se, om I saa faar Magt til at gennemføre, hvad I ønsker, med Landstinget — og sige, at hvis de ikke faar denne Magt om 3 Aar, har de heller ingen Ret til at gennemføre, hvad de ønsker. Hvad er 3 Aar i en Nations Liv i et Spørgsmaal som dette? Er 3 Aar for meget at give til Overvejelse af dette store, dybt indgribende Spørgsmaal?

Nu forstaar jeg imidlertid godt, at bag det ærede Medlem Hr. Holsteins Tanke laa en særlig Betragtning. Det ærede Medlem mente utvivlsomt, at naar de nuværende Regeringspartier blev stillet overfor Ansvar, naar de skulde til at tage den frygtelige Risiko, som de udsætter det samlede Folk for, som deres personlige Ansvar overfor Historien, og naar de skulde have Ledelse i en Situation, hvor enhver Modstand var prisgivet paa Forhaand, saa vilde de Hænder, der skulde underskrive denne Udsettelsesdom, komme til at ryste saa stærkt, at Navnene aldrig blev sat under. Det ærede Medlem mente at have sporet Frygten for Virkeligheden hos det nuværende Ministerium.

Naar man hørte den højtærede Statsminister sige til det ærede Medlem Hr. Holstein, at hans Forslag ikke var alvorlig Politik, og derigennem i Virkeligheden slaa 3 Kors for den Gennemførelse af hans eget Forslag og den Politik, Forsvarsministeren netop havde bebrejdet Oppositionen, at den ikke vilde føre, saa skulde der være nogen Begrundelse heri. Men alligevel, jeg frygter, at det ærede Medlem Hr. Holstein tager fejl i dette Tilfælde, og det er Hovedgrunden til, at jeg ikke vover at begive mig med ham ud i dette taktiske Spil. Jeg frygter nemlig, at denne Vej tilbage er spærret. Naar det radikale Parti og Socialdemokratiet vil vende sig og se tilbage mod det faste Land, de har forladt, vil de opdage, at Vejen hjem er spærret af et Bjerg af Agitationsfraser. Vejen vil kun kunne forceres ved Opbydelse af et Mod og en Uforfærdethed, som jeg ikke tror det nuværende Ministerium i Besiddelse af. Fortiden vil rejse sig voldsomt imod det. Nej, Ministeriet og Nationen vil i denne Situation være tvunget til at give sig Skæbnen i Vold under de svages historiske Feltraab: Efter os Syndfloden, og vi maa derfor ikke tage Landstinget bort paa Vejen fremetter. Det er i Virkeligheden Nedrustningsforslagets Tilhængeres eneste Chance for at komme til Fornuft og faa forberedt Overgangen til en ny og bedre Politik.

Om selve Nedrustningsforslaget skal jeg undlade at tale ved denne Lejlighed; der vil snart blive Mulighed derfor, naar selve Forslaget kommer til Behandling i Folketinget. Men jeg vil gerne have Lov at stille et eneste Spørgsmaal til det ærede Ministerium. Tænker det nuværende socialdemokratiske Ministerium overhovedet paa den danske Ungdom? Er det Hensigten fuldstændig at overlade denne Ungdoms fysiske og hygiejniske Opdragelse til Tilfældighederne? So-